

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 8 juli 2011 in zaak nr. 11/20954 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 juni 2011 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 juli 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van die dag bevolen en de vreemdeling schadevergoeding toegekend. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 juli 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 september 2011, waar de minister, vertegenwoordigd door mr. T. Nauta, werkzaam bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, en de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. B. Wegelin, advocaat te Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar Sierra Leone bestaat nu hij ter zitting geen nadere onderbouwing - in de vorm van cijfermateriaal - heeft kunnen geven van zijn standpunt dat het afleggen van een verklaring van vrijwillig vertrek tot verstrekking van een laissez passer leidt. De rechtbank heeft volgens de minister miskend dat de Sierraleoonse autoriteiten hebben verklaard laissez passer te verstrekken aan degenen die aangeven vrijwillig terug te willen keren naar Sierra Leone en dat niet is gebleken dat een dergelijke verklaring een zodanige strekking heeft dat het afleggen daarvan verder gaat dan in het kader van de verplichting Nederland uit eigen beweging te verlaten redelijkerwijs van de vreemdeling zou kunnen worden verlangd. De enkele omstandigheid dat ter zitting geen concrete cijfers konden worden verstrekt, kan aan het vorenstaande niet afdoen, aldus de minister.

2.1.1. Ter zitting van de Afdeling heeft de minister nader toegelicht dat, voor zover thans van belang, de afspraak met de Sierra Leoneanse consul is dat hij de Dienst Terugkeer & Vertrek (hierna: de DT&V) zal informeren indien een vreemdeling tijdens zijn presentatie heeft aangegeven dat hij vrijwillig wenst terug te keren naar Sierra Leone. De minister heeft een dergelijke melding van de consul sinds 2009 niet ontvangen. Het is één keer voorgekomen dat een vreemdeling heeft aangegeven terug te willen keren maar vervolgens die verklaring schriftelijk niet wilde bevestigen.

Voorts heeft, aldus de minister, op 17 december 2010, 28 januari 2011 en 23 maart 2011 overleg plaatsgevonden met de Sierra

Leoonse autoriteiten op de ambassade in Brussel, gericht op de afgifte van laissez passer voor gedwongen vertrek en op de hervatting van de gesprekken met betrekking tot de effectuering van gedwongen terugkeer. Deze overleggen hebben nog geen resultaat opgeleverd. Mede gelet hierop is tijdens het overleg van 23 maart 2011 ook gesproken over een eventueel bezoek van de DT&V aan Freetown. In mei 2011 is een zogeheten Note Verbale verzonden door tussenkomst van de Nederlandse ambassade in Dakar waarin een eventueel bezoek aan Freetown is aangekondigd. Hierop is, ondanks rappel, door de Sierra Leoonse autoriteiten nog niet gereageerd.

Voorts heeft de minister uiteengezet dat in de periode vanaf januari 2009 tot en met juli 2011 circa 13 Sierra Leoonse vreemdelingen vanuit bewaring naar Sierra Leone zijn vertrokken, waarvan in circa 10 gevallen sprake was van gedwongen vertrek op basis van andere documenten dan een laissez passer. De minister heeft tot slot aangevoerd dat niet uit het oog mag worden verloren dat de afgifte van laissez passer in zijn algemeenheid afhankelijk blijft van de mate van medewerking van de in bewaring gestelde vreemdeling.

2.1.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 september 2008 in zaak nr. 200805361/1, www.raadvanstate.nl) gaat het afleggen van een verklaring door de desbetreffende vreemdeling dat hij vrijwillig naar het land van herkomst wil terugkeren niet verder dan redelijkerwijs van hem, binnen het bestek van de op hem rustende verplichting Nederland uit eigen beweging te verlaten, kan worden verlangd.

Uit hetgeen de minister naar voren heeft gebracht, blijkt dat de Sierra Leoonse autoriteiten hebben verklaard dat zij laissez passer verstrekken aan vreemdelingen die tijdens hun presentatie bij die autoriteiten aangeven dat zij vrijwillig willen terugkeren. In dit verband is met de Sierra Leoonse consul de afspraak gemaakt dat hij de DT&V zal informeren indien een vreemdeling tijdens zijn presentatie heeft aangegeven vrijwillig te willen terugkeren. De minister mag in beginsel op de verklaring van de Sierra Leoonse autoriteiten en op de met de consul gemaakte afspraak afgaan. De omstandigheid dat aan hem sinds 2009 door de Sierra Leoonse autoriteiten geen laissez passer zijn verstrekt, biedt op zichzelf onvoldoende aanknopingspunten dat de minister hierop niet mag afgaan.

2.1.3. Vaststaat dat op de vreemdeling de rechtsplicht rust Nederland te verlaten. Deze plicht brengt onder meer mee dat van de vreemdeling mag worden verwacht dat hij actieve en volledige medewerking aan zijn uitzetting verleent.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 14 november 2005 in zaak nr. 200507769/1, JV 2006/13), brengt het wettelijk systeem, indien het belang van de openbare orde vordert dat met het oog op de voorgenomen uitzetting een vrijheidsontnemende maatregel wordt opgelegd, niet mee dat die maatregel slechts kan worden toegepast ten aanzien van de vreemdeling die medewerking verleent, maar ook en in het bijzonder ten aanzien van de vreemdeling die die medewerking niet of in onvoldoende mate verleent. Juist in laatstbedoeld geval wordt door de vrijheidsontnemende maatregel de mogelijkheid van uitzetting veiliggesteld, doordat permanent kan worden toegezien op de van de vreemdeling te

verlangen inspanningen tot terugkeer. Aldus is zicht op uitzetting niet komen te ontbreken, maar wordt het integendeel verscherpt en bevorderd.

2.1.4. De vreemdeling heeft tijdens het gehoor voor inbewaringstelling op 22 juni 2011 verklaard dat hij niet terug kan en wil naar Sierra Leone. Met de vreemdeling is op 27 juni 2011 een vertrekgesprek gevoerd. Ook bij die gelegenheid heeft hij verklaard dat hij niet terug wil naar Sierra Leone en dat hij niet meewerkt aan zijn terugkeer. Voorts heeft hij verklaard dat hij zal meewerken aan zijn presentatie bij de autoriteiten van Sierra Leone maar dat dat nog niet wil zeggen dat hij terug wil naar dat land. Tot slot heeft hij toen verklaard dat hij weigert een aanvraag voor een laissez passer in te vullen en te ondertekenen. Hiermee heeft de vreemdeling er blijk van gegeven niet de vereiste medewerking aan zijn uitzetting, waaronder het afleggen van een verklaring dat hij vrijwillig wil terugkeren naar Sierra Leone, te willen verlenen.

Gelet op het bovenstaande en in aanmerking genomen dat de minister nog steeds contacten met de Sierra Leonese autoriteiten onderhoudt, gericht op de afgifte van laissez passer voor gedwongen vertrek, bestaat thans geen grond voor het oordeel dat geen sprake meer is van een redelijk vooruitzicht op verwijdering naar Sierra Leone. De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 22 juni 2011 beoordelen in het licht van de daartegen voorgedragen beroepsgronden, voor zover die gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.

2.3. De vreemdeling heeft aangevoerd dat er geen strafrechtelijke reden was om hem staande te houden en dat ten aanzien van hem op het moment dat hij werd aangesproken en gevraagd werd zich te identificeren geen sprake was van een geobjectiveerd vermoeden van illegaal verblijf.

2.3.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 26 juli 2001 in zaak nr. 200102650/1; AB 2001, 273), is het niet aan de rechter in vreemdelingenzaken te oordelen over de aanwending van andere dan bij of krachtens de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) toegekende bevoegdheden. Slechts indien de onrechtmatigheid van de aanwending van zodanige bevoegdheden door een daartoe bevoegde rechter is vastgesteld, kan de vreemdelingenrechter zich gesteld zien voor de vraag naar de gevolgen daarvan voor de rechtmatigheid van de inbewaringstelling.

2.3.2. Volgens het op ambtsbelofte dan wel ambtseed opgemaakte en ondertekende proces-verbaal van bevindingen van 22 juni 2011 zagen verbalisanten die dag om omstreeks 16.15 uur de vreemdeling fietsen over het trottoir van de Derde Oosterparkstraat te Amsterdam. Hierop hebben zij hem staande gehouden en zijn legitimatiebewijs gevorderd. Aangezien de vreemdeling geen legitimatiebewijs bij zich had en zich verder niet kon legitimeren hebben verbalisanten hem aangehouden op grond van artikel 447e van het Wetboek van Strafrecht.

Voorts blijkt uit het zogeheten mini-proces-verbaal dat de

vreemdeling op 22 juni 2011 om 16.15 uur is bekeurd voor het fietsen over het trottoir van de Derde Oosterparkstraat te Amsterdam.

2.3.3. Uit bovenvermelde processen-verbaal blijkt dat de vreemdeling niet om zijn legitimatiebewijs is gevraagd in het kader van de uitoefening van bij of krachtens de Vw 2000 toegekende bevoegdheden maar in het kader van de uitoefening van strafrechtelijke bevoegdheden. Niet is gesteld dat een daartoe bevoegde rechter de onrechtmatigheid van de aanwending van deze bevoegdheden heeft vastgesteld. Het is, gelet op het voorgaande, niet aan de vreemdelingenrechter hierover een oordeel te geven. De beroepsgrond faalt.

2.4. De vreemdeling heeft voorts aangevoerd dat het terugkeerbesluit niet is uitgereikt op de datum waarop dit is ondertekend maar pas enkele dagen later. Volgens de vreemdeling heeft hij pas bij aankomst op de detentieboot op 24 juni 2011 papieren gekregen.

2.4.1. Uit het terugkeerbesluit blijkt dat dit besluit op 22 juni 2011 om 21.48 uur is genomen en dat een afschrift van dit besluit onmiddellijk aan de vreemdeling is uitgereikt. Nu de vreemdeling dit niet met concreet tegenbewijs heeft bestreden, dient van de juistheid van deze vermelding in het terugkeerbesluit te worden uitgegaan. De beroepsgrond faalt.

2.5. De vreemdeling heeft ten slotte gesteld dat in zijn dossier op geen enkele manier inzichtelijk wordt of de minister heeft overwogen een lichter middel toe te passen.

2.5.1. Aan de maatregel van bewaring is ten grondslag gelegd dat de vreemdeling niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000, geen vaste woon-/verblijfplaats heeft, zich niet heeft aangemeld bij de korpschef en eerder niet rechtmatig in Nederland heeft verbleven. Deze omstandigheden geven in beginsel grond om aan te nemen dat hij de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Nu de vreemdeling geen omstandigheden naar voren heeft gebracht die aanleiding geven van dit uitgangspunt af te wijken, kunnen deze bewaringsgronden de maatregel dragen. Gelet hierop en nu de vreemdeling bij zijn gehoren voorts geen bijzondere feiten of omstandigheden heeft aangevoerd met betrekking tot zijn persoonlijke belangen die de maatregel onevenredig maken, heeft de minister zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat in het geval van de vreemdeling geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen dan de inbewaringstelling doeltreffend konden worden toegepast. De omstandigheid dat het dossier er geen uitdrukkelijk blijk van geeft dat door de minister voorafgaand aan de oplegging van de maatregel van bewaring is bezien of met een minder dwingende maatregel de verwijdering van een illegaal verblijvende vreemdeling kan worden verzekerd, kan hieraan niet afdoen. De beroepsgrond faalt.

2.6. Gelet op het voorgaande, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 22 juni 2011 ongegrond verklaren. Er is geen grond voor schadevergoeding.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 8 juli 2011 in zaak nr. 11/20954;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.L.N. Bakker, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

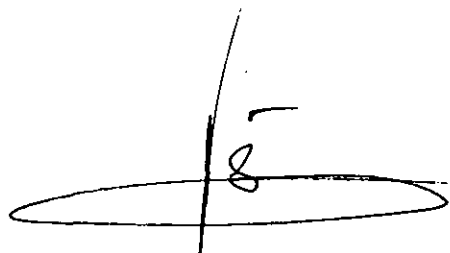
w.g. Bakker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 oktober 2011

395.

Verzonden: 20 oktober 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

8. JUL. 2011 15:05

SBR VREEMDELINGEN

SBR VREEMOELINGEN

NR. 461 P. 2

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 11/20954

V-ar:

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in de zaak tussen

geboren op [redacted], van Sierra Leone nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. B. Wegelin, advocaat te Amsterdam

en

de minister voor Immigratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. M.D. Gunster, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Procesverloop

Op 22 juni 2011 is eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 in bewaring gesteld.

Bij beroepsschrift van 24 juni 2011 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplogging van de vrijheidsontnemende maatregel.

Op grond van artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 houdt het beroep tevens in een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

De rechtbank heeft het beroep behandeld ter openbare zitting van 5 juli 2011. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig C.E.M. van Lingen als tolk in de Engelse taal.

Overwegingen

1.1 Eiser betoogt onder meer dat er geen zocht is op uitzetting naar Sierra Leone. Eiser verwijst daarbij naar de uitspraken van deze rechtbank, zittingsplaats Assen van 6 september 2010 (AWB 10/28773), van deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle van 7 oktober 2010 (LJN: BO0282), van deze rechtbank, zittingsplaats Zutphen (AWB 10/36393) en van deze rechtbank, zittingsplaats Groningen van 18 april 2011 (AWB 11/11158). In deze uitspraken stelde de rechtbank vast dat er sinds 1 januari 2009 tot in elk geval 18 april 2011 en hoogstwaarschijnlijk tot op heden geen enkele laissez passer (lp) is afgegeven door de autoriteiten van Sierra Leone.

1.2 Verweerder stelt zich op het standpunt dat er zocht is op uitzetting is. Zodra eiser een

8. JUL. 2011 15:05

SBR VREEMDELINGEN
SBR VREEMDELINGEN

NR. 461 P. 3

Zaaknummer: AWB 11/20954 inzake

Pagina 2 van 3

verklaring tekent dat hij vrijwillig wil terugkeren, kan er een lp worden afgegeven, aldus verweerder. In 2010 zijn er acht vreemdelingen met behulp van het IOM naar Sierra Leone vertrokken en tot on met maart 2011 zijn er twee personen via het IOM naar Sierra Leone vertrokken volgens verweerder.

1.3 Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat er niet aan getwijfeld wordt dat eiser de Sierra Leoneese nationaliteit heeft. Niet in geschil is dat er sinds januari 2009 geen lp's meer zijn afgegeven ten behoeve van gedwongen vertrek. In de door eiser onder meer aangehaalde en hiervoor vermelde uitspraken van deze rechtbank, zittingsplaats Groningen en deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle wordt verder geoordeeld dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat het afleggen door eiser van een verklaring dat hij vrijwillig wil terugkeren naar Sierra Leone kan leiden tot afgifte van een lp aan verweerder op grond waarvan verweerder tot uitzetting kan overgaan. In beide uitspraken wordt geconcludeerd dat er geen zicht op uitzetting naar Sierra Leone bestaat.

1.4 De rechtbank stelt vast dat verweerder ter zitting geen nadere onderbouwing -in de vorm van cijfremateriaal - heeft kunnen geven van zijn standpunt dat het afleggen van een verklaring van vrijwillig vertrek tot verstrekking van een lp aan verweerder leidt. Onder deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat er zicht op uitzetting binnen redelijke termijn naar Sierra Leone bestaat.

2. Hieruit volgt dat de toepassing van de vrijheidsontnemende maatregel van meet af aan in strijd is met de wet. De rechtbank verklaart het beroep dan ook gegrond en beveelt de onmiddellijke ophoffing van de bewaring.

3. De rechtbank ziet in het vorenstaande aanleiding eiser ten laste van de Staat der Nederlanden een vergoeding als bedoeld in artikel 106 van de Vw 2000 toe te kunnen en wel tot een bedrag van € 103,- per dag dat eiser op een politiebureau ten onrechte aan de vrijheidsontnemende maatregel onderworpen is geweest en € 80,- per dag dat eiser in het huis van bewaring ten onrechte aan de vrijheidsontnemende maatregel onderworpen is geweest, in totaal € 1.330,-.

4. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 874,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 437,-, wegingsfactor 1).

8. JUL. 2011. 15:05

SBR VREEMDELINGEN
SBR VREEMDELINGEN

NR. 461 P. 4

Zaaknummer: AWB 11/20954 inzake

Pagina 3 van 3

Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep gegrond;
- beveelt dat verweerder de bewaring onmiddellijk opheft;
- veroordeelt de Staat der Nederlanden tot vergoeding van de schade, groot €1.330,- (zegge: driehonderd en dertig euro), te betalen aan eiser;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag groot € 874,- (zegge: achthonderd en vierenzeventig euro), te betalen aan de griffier van deze rechtbank.

Deze uitspraak is gedaan op 8 juli 2011 door mr. A.W.C.M. van Emmerik, rechter, in tegenwoordigheid van mr. N.M.L. Habich, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier is verhinderd
deze uitspraak te ondertekenen

Afschrift verzonden op: - 8 juli 2011

Cono.:
Coll:
D: C
VK

Voor kopie conform,
de griffier van de Arrondissements-
rechtbank Sector Bestuursrecht
te Amstelveen

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 't-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt één week. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzulm) is niet van toepassing.

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
15 JUL 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage.
appellant
Gemachtigde: mr. B.M. Kristel,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam van
8 juli 2011, verzonden op 8 juli 2011
met kenmerk AWB 11/20954

Inzake:
met IND-kenmerk 0207.25.8032
aan te duiden als verweerder,
Gemachtigde: mr. B. Wegelin
advocaat te Amsterdam (Postbus 20660, 1001 NR Amsterdam)

Procesvertegenwoordiging
Rijswijk

Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Contactpersoon:
mr. B.M. Kristel
Tel. 070- 7755324

1 Inleiding

1.1 De Minister voor Immigratie en Asiel (hierna: Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 8 juli 2011, verzonden op diezelfde dag, met het kenmerk Awb 11/20954 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep gericht tegen het besluit van 22 juni 2011 gegrond heeft verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van 8 juli 2011 heeft bevolen en de Minister heeft veroordeeld in de proceskosten.

2 Achtergronden

2.1 Bij besluit van 22 juni 2011 heeft de Minister aan de vreemdeling, , hierna verweerder, een maatregel van bewaring opgelegd op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw).

2.2 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het door verveerder ingestelde beroep tegen de oplegging van de maatregel van bewaring gegrond verklaard.

2.3 Op 8 juli 2011 is de maatregel van bewaring opgeheven, zoals door de rechtbank is bevolen (*productie 2*).

3 Standpunt van de Minister voor Immigratie en Asiel

3.1 De Minister is van oordeel dat het besluit van 22 juni 2011 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.

3.2 De Minister heeft één grief tegen de uitspraak.

Grief 1:

3.3 De rechtbank overweegt in rechtsoverweging 1.4 op pagina 2 van de bestreden uitspraak als volgt:

"De rechtbank stelt vast dat verweerder ter zitting geen nadere onderbouwing - in de vorm van cijfermateriaal - heeft kunnen geven van zijn standpunt dat het afleggen van een verklaring van vrijwillig vertrek tot verstreking van een lp aan verweerder leidt. Onder deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat er zucht op uitzetting binnen redelijke termijn naar Sierra Leone bestaat."

3.4 De rechtbank overweegt voorts ten onrechte in rechtsoverweging 2 op pagina 2 van de bestreden uitspraak als volgt:

"Hieruit volgt dat de toepassing van de vrijheidsontnemende maatregel van meet af aan in strijd is met de wet. De rechtbank verklaart het beroep dan ook gegrond en beveelt de onmiddellijke opheffing van de bewaring."

3.5 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de overige rechtsoverwegingen op pagina twee van de uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast eveneens de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

Toelichting bij de grief:

- 3.6 De Minister is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de Minister niet aannemelijk heeft gemaakt dat een redelijk vooruitzicht op verwijdering naar Sierra Leone bestaat binnen een redelijke termijn. Daartoe is het volgende redengevend.
- 3.7 Allereerst moet worden vastgesteld dat verweerder niet rechtmatig in Nederland verblijft en dat mitsdien op verweerder de rechtsplicht rust Nederland te verlaten. Volgens vaste jurisprudentie¹ van uw Afdeling brengt dit met zich mee dat van verweerder kan worden verwacht dat hij actieve en volledige medewerking verleent aan het verkrijgen van concrete en verifieerbare gegevens, waaronder documenten, die nodig zijn om de beoogde uitzetting te bewerkstelligen en dat hij ook zelf de nodige, controleerbare inspanningen verricht om dergelijke gegevens te verkrijgen.
- 3.8 In uw uitspraak van 14 november 2005 (zaak nr. 200507769/1, JV 2006/13) heeft uw Afdeling overwogen dat het wettelijk systeem, indien het belang van de openbare orde vordert dat met het oog op de voorgenomen uitzetting een vrijheidsontnemende maatregel wordt opgelegd, niet meebrengt dat die maatregel slechts kan worden toegepast ten aanzien van de vreemdeling die medewerking verleent, maar ook en in het bijzonder ten aanzien van de vreemdeling die die medewerking niet of in onvoldoende mate verleent. Juist in laatst bedoeld geval wordt door de vrijheidsontnemende maatregel de mogelijkheid van uitzetting veiliggesteld, doordat permanent kan worden toegezien op de van de vreemdeling te verlangen inspanning tot terugkeer. Aldus is zicht op uitzetting niet komen te ontbreken, maar wordt het integendeel verscherpt en bevorderd, aldus uw Afdeling.
- 3.9 Het vorenstaande klemt temeer nu de rechtbank in de thans bestreden uitspraak heeft miskend dat de vertegenwoordiger van de Minister ter zitting heeft aangegeven dat de Sierraleonese vertegenwoordiging heeft verklaard laissez-passers te verstrekken aan diegenen die aangeven vrijwillig terug te willen keren naar Sierra Leone. De rechtbank heeft tevens miskend dat niet is gebleken dat voornoemde door verweerder bij zijn presentatie aan de consulaire vertegenwoordiging van Sierra Leone af te leggen verklaring dat hij bereid is vrijwillig naar Sierra Leone terug te keren een zodanige strekking heeft dat het afleggen daarvan verder gaat dan in het kader van de verplichting Nederland uit eigen beweging te verlaten redelijkerwijs van hem zou kunnen worden verlangd (vgl. AbRS 4 september 2008, 200805361/1 JV 2008/395). De enkele omstandigheid dat de vertegenwoordiger van de Minister ter zitting geen concrete cijfers kon verstrekken kan aan het vorenstaande niet afdoen. Dit alles heeft de rechtbank miskend. Reeds hierom dient het hoger beroep dan ook gegrond te worden verklaard.
- 3.10 In het licht van het vorenstaande acht de Minister het verder van belang op te merken dat de rechtbank eveneens heeft miskend dat gesteld noch gebleken is dat verweerder de nodige controleerbare inspanningen heeft verricht om documenten waaruit zijn identiteit en nationaliteit blijken te verkrijgen. Evenmin zijn bijzondere omstandigheden aangevoerd op grond waarvan moet worden geoordeeld dat verweerder daartoe niet in staat kan worden geacht. Daarbij wordt opgemerkt dat uit het onderhavige dossier niet blijkt en ook anderszins niet is gebleken dat verweerder hem persoonlijk betreffende, concrete feiten en omstandigheden heeft gesteld.

¹ AbRS, 23 april 2009, 200901771/1, JV 2009/315, AbRS 1 juli 2008, 200803837/1, JV 2008/310

op grond waarvan de Minister het op voorhand uitgesloten dient te achten dat het onderzoek door de autoriteiten van Siërra Leone binnen een redelijke termijn tot afgifte van een reisdocument kan leiden.

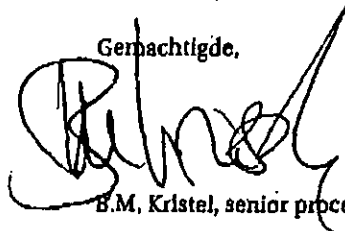
- 3.10 De enkele omstandigheid dat verweerder stelt ongedocumenteerd te zijn ontnemt naar de mening van de Minister het in de termen van Richtlijn 2008/115/EG noodzakelijke redelijke vooruitzicht op verwijdering dan ook niet. Immers, niet als juist kan worden aanvaard dat dit redelijk vooruitzicht op verwijdering afhankelijk wordt gesteld van de medewerking die de vreemdeling wenst te geven aan zijn terugkeer, indien er overigens voldoende mogelijkheden bestaan voor deze vreemdeling om zijn identiteit en nationaliteit ten overstaan van zijn consulaire vertegenwoordiger aannemelijk te maken.
- 3.11 Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank dan ook ten onrechte overwogen dat niet aannemelijk is gemaakt dat een redelijk vooruitzicht op verwijdering aanwezig is naar Siërra Leone. De Minister is daarom van oordeel dat de rechtbank de opgelegde maatregel van bewaring rechtmatig had dienen te achten en het inleidende beroep ongegrond had moeten verklaren.

4. Conclusie

Gelet op het vorenstaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. De Minister verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, te doen wat de rechtbank had behoren te doen, namelijk het inleidende beroep alsnog ongegrond te verklaren en het verzoek om schadevergoeding af te wijzen.

Rijswijk, 15 juli 2011,

Gemachtigde,

B.M. Kristel, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
Tel: 070-7795324
Fax: 070-7795506*